

кітапша

Данна Сакипкалиева

Жас Ыбырай даланың жасыл төсінде, ағаштың көлеңкесінде отыр. Оның көздері әлемді танып-білуге деген құштарлыққа толы. Ол қолындағы кітапқа үңіліп, болашаққа деген армандарға батады.

Есейген Ыбырай үстел басында отырып, қалың кітаптарды мұқият оқып жатыр. Қаламсабы қолында, жазуға дайын. Оның жанып тұрған шамның жарығындағы бейнесі білімге деген зор ынтасын көрсетеді.

Ыбырай ауыл балаларын көреді, олар ойнап жүр, бірақ оқуға мүмкіндіктері жоқ. Оның жүрегі балалардың білімсіз қалғанына қатты ауырады. Ол оларға көмектескісі келіп, терең ойға шомады.

Кенет Ыбырайдың көңілінде жарқын ой пайда болады. Ол балаларға арнап мектеп салуды армандайды. Оның жүзінде үлкен үміт пен жігер оты көрінеді, көздері жарқырайды.

Ыбырай ауыл ақсақалдарымен сөйлесіп, өз жоспарын түсіндіреді. Ол мектептің маңыздылығын айтып, халықтың қолдауын сұрайды. Ақсақалдар оны тыңдап, басын изеп, келісім білдіреді.

Ауыл тұрғындары бірігіп, мектеп құрылысына кіріседі. Әркім өз үлесін қосып, кірпіш тасып, ағаш кеседі. Мектептің қабырғалары біртіндеп көтеріліп, барлығы қуанышпен жұмыс істейді.

Міне, мектеп есігін ашты! Балалар қуаныштан жүгіріп, мектепке қарай асығады. Олардың жүздерінде күлкі, көздерінде жаңа әлемді тануға деген ықылас бар.

Ыбырай Алтынсарин балаларға білім беріп жатыр. Ол тақтаға әріптерді жазып, оларға оқуды үйретеді. Балалар мұқият тыңдап, оның әрбір сөзін қағып алуға тырысады.

Мектептегі балалар оқып, жазып, сурет салып, білім алып жатыр. Олардың күлкісі мен шуы мектептің әр бұрышынан естіледі. Олар білімнің қызығына батады, бір-бірімен ойнап, жаңа достар табады.

Ыбырай Алтынсарин мектептің ауласында тұрып, оқып жатқан бақытты балаларға қарап жымияды. Оның еңбегінің жемісі – білімді ұрпақ. Оның жүзінде мақтаныш пен ризашылық бар, оның мұрасы мәңгілік.